

der er Grund til at hjælpe, og hvor stor eller lille Hjælpen skal være.

Landstinget har indsat en Bestemmelse om, at for at en Enke skal kunne faa Understøttelse efter denne Lov, maa hun i det højeste være Ejer af 4,000 Kr. Ogsaa denne Regel kan ramme haardt, idet man let kan tænke sig, at en Husmandsenke f. Eks., der har staaende en Kapital paa op imod 5,000 Kr., i høj Grad vil kunne komme til at trænge til nogen Hjælp, som hun imidlertid er afskaaret fra at faa, fordi hun har en Formue paa over 4,000 Kr. Hvis man havde det frie Skøn, kunde man yde hende Understøttelse. Jeg vil indrømme, at de faste Takster maaske har nogen Betydning — i hvert Fald har mest Betydning — i de store Byer. Der kan det maaske være lidt vanskeligt i det enkelte Tilfælde at træffe nogen bestemt Afgørelse af, hvor meget der bør ydes en Enke. Men for Landets og de mindre Byers Vedkommende tror jeg absolut, at det frie Skøn vil være langt at foretrække.

Det blev berørt af den højtærede Minister, at det i Lovforslaget bestemmes, at naar det en Gang var afgjort, at en Enke skulde have Understøttelse, skulde denne ydes hende, lige indtil Børnene blev voksne, uanset, om vedkommende Enkes Livsforhold blev betydeligt forandret, f. Eks. ved, at hun modtog en større Arv eller vandt den store Gevinst. Dette forekommer mig ogsaa aldeles urimeligt. Tænker man sig, at en Enke med en Aarsindtægt af 900 Kr. arver en større Sum Penge eller vinder i Lotteriet, saaledes at hun maa betragtes som ret velhavende, finder jeg, at det vilde være ganske urimeligt, om hun dog vedblivende skulde have Understøttelse til sine Børn. Ved det frie Skøn kunde man rette paa et saadant Forhold. Derfor fandtes der i Lovforslaget, saaledes som det i Fjor blev vedtaget her i Tinget, en Bestemmelse, som gik ud paa, at „Underholdsbidraget kan i Løbet af Barnets Leveaar forhøjes, nedsættes eller helt bortfalde under Hensyn til stedfunden Forandring i Forsørgerens økonomiske Vilkaar”. Jeg mener, det vilde have stor Betydning, om man fik en lignende Bestemmelse ind i Lovforslaget igen, og det tror jeg, man maatte kunne faa, selv med Bibeholdelse af de faste Takster. Naar Lovforslagets Indhold tages op til fornyet Drøftelse, vil man forhaabentlig kunne forhandle om, hvorvidt en Enke, der ikke mere kan anses for trængende, vedblivende skal have Tilskud af det offentlige.

Jeg synes altsaa, der er forskellige Ting,

som i høj Grad trænger til at blive nærmere undersøgt, og det vil forhaabentlig ogsaa kunne ske i Løbet af kort Tid, efter at denne første Behandling er tilendebragt.

En ret vigtig Ændring, der er foretaget i Landstinget, er den, at Halvdelen af, hvad der udredes ifølge Loven, skal betales af Statskassen og Halvdelen af de forskellige Kommuner, medens det i Lovforslaget oprindeligt var foreslaaet, at to Trediedele skulde udredes af Sognekommunerne og en Trediedel af Staten. Jeg mener i og for sig, at naar der sættes faste Takster, naar Staten bestemmer, at saa og saa meget skal der gives, er der ikke meget at indvende imod den Bestemmelse, at Staten betaler Halvdelen. Jeg tror ikke, det vilde være saa heldigt, hvis vi fastsatte, at visse Beløb skulde udredes, og saa paalagde Kommunekasserne at yde de to Trediedele deraf. Med det frie Skøn, naar der kunde tages Hensyn til de mange forskellige Forhold, blandt andet ogsaa til, hvor dyrt det er at leve i de forskellige Kommuner, vilde jeg derimod have anset det for rigtigst at bevare Bestemmelsen om, at Sognekommunerne betaler to Trediedele af Beløbet.

Det glæder mig — det er det sidste Punkt, jeg skal dvæle ved —, at den højtærede Minister i ikke saa ringe Grad kritiserede Lovforslagets Refusionsbestemmelser. Ærede Medlemmer vil maaske huske, at jeg ved Sagens Behandling i Fjor var meget inde paa dette Punkt, idet jeg udtalte, at vi i det hele taget i visse Love maa have andre Refusionsbestemmelser, ikke mindst, naar Talen var om Understøttelser. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa dette Spørgsmaal ved denne Lejlighed; det glæder mig blot at kunne konstatere, at den højtærede Indenrigsminister nu i det væsentlige har gjort lignende Betragtninger gældende som dem, jeg gjorde mig til Talsmand for sidste Aar. Jeg haaber, at det inden ret længe maa lykkes at faa andre Refusionsbestemmelser indført i forskellige Love, saaledes at Opholdskommunen kommer til at betale ikke saa lidt mere end nu, saa at Forholdet f. Eks. ikke bliver saaledes — som nævnt af den højtærede Indenrigsminister —, at naar en Enke til et Barn skal have 80 Kr. udbetalt af det offentlige, skal Opholdskommunen kun betale 10 Kr. Den behøver da ikke at være saa nøjeregnende med, om vedkommende egentlig kan anses for trængende eller ej.

Skønt jeg ligesom den højtærede Indenrigsminister har adskilligt at indvende mod Lovforslaget, som det nu ser ud, efter at